

**KENDİ HİKÂYESİNİN
KAHRAMANI
OLABİLİRSİN**

✦ ECE ÇİFTÇİ

Ece iftçi, SosyalBen Vakfı'nın kurucusu. Hayallerin, sınırları aşıp milyonlarca kişiye ilham olma gücüne inanıyor. Bu amaçla yazdığı *Kendi Hikâyesinin Kahramanı Olabilirsin* yazarın ilk kitabı.

KENDİ HİKÂYESİNİN KAHRAMANI OLABİLİRSİN

Yazan: Ece Çiftçi

Editör: Sema Çubukçu

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ağustos 2024 / ISBN 978-625-8474-67-1

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Atölye 417 Mimarlık ve Tasarım

Kapak uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kendi Hikâyenin Kahramanı Olabilirsin

Ece Çiftçi

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

*Bu yolda her zaman benimle olan
anneme, babama ve
SosyalBen Çocukları'na...*

*Bütün yıldızlar sönse ve her şey kararsa,
insanın ruhunda tek bir yıldız parlamaya
devam eder; bu, umut yıldızıdır.*

Eflatun

İçindekiler

Önsöz niyetine: Cevizin yeşil kabuğundan kurtulmak.....15

1. Bölüm

Yolculuk fark etmekle başlar

Hiç kısa boylu bir zürafa gördünüz mü?	21
Bir çocuğun en çok zevk aldığı şey: Keşfetmek.....	24
Kendi hikâyeni yazabilmek için önce “öteki”ni anlamalısın.....	27
Farklı şeyler yaparak, aynı alkışı almak mümkün olabilir mi?	30
Kararlıların yolunu umut yıldızının ışıltısı aydınlatır.....	32
Çocuklardan öğrenecek ne çok şeyimiz var.....	35
Duraklar yolcuya ve seçtiği yola göre belirlenir	38
Kendi hikâyenin kahramanı olmak için adım I	41

2. Bölüm

Ne kadar derine gidebilirsin?

Macera dolu Amerika!.....	45
Yapar mısın? Yaparım	48
Uzakta bir köy vardı ya hani, işte o bizim meselemiz.....	53
Zamanında müdahale “hayat” kurtarır.....	57
Modern zaman kahramanları.....	62
Önce dünya vatandaşı olmak.....	69
İyiliğe açılan bir mağaza	75
Kendi hikâyenin kahramanı olmak için adım II.....	79

3. Bölüm

Fırsatları ayırt edebilmek

Dünya vatandaşından bir yeni ileti.....	83
Hayat bir “kendini tanıma” yolculuğu.....	86
Hayallerine dünyayı inandırmak mümkünmüş.....	89
Ne kadar yerelse o kadar global.....	92
Herkesin parmak izi biricik.....	96
Kendi hikâyenin kahramanı olmak için adım III.....	98

4. Bölüm

Yolculuk seninle mümkün

“İyi ki”lerine sınırsız sarılma zamanı.....	101
Mutlaka başkalarını alkışlamalı insan.....	107
Kendi hikâyenin kahramanı olmak için adım IV.....	110
Sonsöz niyetine: Yeni hayaller peşinde.....	111

DOĞAN KİTAP
ÖRNEK KİTAP

Kendi yolundan giden herkes bir kahramandır.

Hermann Hesse, *Kendini Keşfet*

Önsöz niyetine

Cevizin yeşil kabuğundan kurtulmak

Ağaçtan topladığımız cevizin yeşil kabuğundan bir an önce kurtulmaya çalışırız. Yesen yenmez, acıdır. Eline bulaşan lekesi de bir müddet çıkmaz.

Benim lise hayatım bu yeşil kabuktan kurtulmaya çalışmakla geçti. Kendimi keşfetmekle olan derdim, yeşil kabuğu atmamı gerektiriyordu. Kurtulmadığımız her yeşil kabuk yükümüzdür, acı tarafımızdır, benliğimizi bulamayışımdır. Hepimizin o yeşil kabuktan sıyrılmak istediği dönüm noktaları olmuştur.

Ben kimdim?

Yeşil kabuğum olmadan nasıl biriydim?

Neleri severdim?

Nelerden mutlu olurdum?

Hatırlıyorum da bir gün, sayısal derslerdeki başarısından dolayı ödül alan bir arkadaşımınla aynı sahnede idik. Ben keman çalıyordum. İşte o zaman yeşil kabuğun altını, yani cevizi hissetmeye başladım. Arkadaşımın aldığı alkışları ben de alınca, yeşil kabuğum kendiliğinden yarıldı. Soymaya devam ettim ben de. Elimde lekesi kaldı tabii. Kaldı ama sonunda esas kabuğuma ulaştım: Yeteneğime...

Aradığım soruların cevaplarını yavaş yavaş buluyordum. Buldukça, esas kabuğumu daha çok sevdim, okulum da o kabuğa hep değer verdi. Örneğin, beni matematik yapmak için hiç zorlamadı.

Esas kabuğuma ulaştınca kendimi o kabuk sandım bir süre. O benim hakikatimdi. Yeteneklerim, kimliğim, benliğimdi... Ne ile

ne şekilde var olduğumdu... Hayattaki duruşum, konuşmalarım, susuşlarımdı... Bütünüyle bu dünyada varoluşumdu. Ne kadar da sert ve güçlüydü.

Halbuki içimdekinden haberim yoktu. O gösteriden sonra günlerce düşündüm. Ben esas kabuğuma ulaşmıştım ama ya onun farkında olmayanlar? Yeteneklerini keşfetmekte benim kadar şanslı olmayanlar? Hakikatini göremeyenler? Çünkü o esas kabuk da bir hazineydi. İşte tam bunları düşünürken esas kabuğum da çatırda-maya başladı. Ben sandığım esas kabuğum...

Esas kabuk bir hakikatti ama bir yere varamadığında sadece senin hakikatindi, sadece senin kabullenişindi. Çoğu zaman da senin kibrindi... Benim esas kabuğumu ceviz zannetmem çok fazla sürmedi. Ama maalesef yıllar boyu kendini bu kabuktan ibaret sananlar var, içindekini bilmeyenler var. Bilirsiniz, cevizin esas kabuğu çok güzel yanar ve çok güzel ısı verir, bir başkasına fayda sağlar. Başkasına fayda sağlamak için esas kabuğumu da kırdım sonunda.

Ceviz ağacı bizim yaşamımızı temsil ediyor. Ceviz ağacı sulak toprağı sever ama kıraç bölgede de yetişir. Demem o ki; bizi sula-yan birileri olmasa bile ağacımız dallanır, biz bir şekilde var oluruz. Fakat var olmak yetmez. Dalın ucundaki meyveye, yani kendimize ulaşmamız, bir de kendi hakikatimizi bulmamız gerekiyor. İnanıyorum ki herkes bu dünyaya bir görev için geldi, hepimizin başka-larına fayda sağlayacak görevleri var.

Ne güzel demiş İmam-ı Gazâlî: "Cevizin kabuğunu kırıp özüne inmeyen, cevizin tümünü kabuk zanneder." Cevizin kendisi çıkarıp attığın kabuklara benziyor mu hiç? En iyisi mi biz özümüzü bulmaktan korkmayalım. Kabuk kırıntılarını cebimize koyup yola devam edelim, "Ben kimim?" sorusunun yanıtını arayalım. Ne de olsa insan, kendini gerçekleştirebildiğı kadar mutludur.

Dedim ya; insan cevize çok benzer. Ruhun derinliklerinde açığa çıkmayı bekleyen o cevheri tutup çıkartmazsak, dünyaya faydalı olmaktan söz edemeyiz. Yoksa şu hayatta bir sürü dalda, bir sürü ceviziz. Kendini keşfeden insanlar, diğer insanların problemleriyle de yakından ilgilenirler. İçimizdekinin kurtlanmasına, çürümesine, ezilip büzülmesine izin vermeyelim.

Yapılan araştırmalara göre, kendimizi gerçekleştirme başarımız, yetiştirilme tarzımızla çok ilgili. O yüzden, kendi yeşil kabuğumu- zu sıyırıp atmak kadar, başkalarının bunu yapmasına yardımcı ol- mak da önemli. Bırakın siz yapamıyorsanız, yol göstermek isteyen- ler anlatsın nasıl sıyırılacağınızı o kabuktan.

Bana göre hayatı en anlamlı kılan Şey, içimizdeki cevheri keşfe- debilmek. İşte bu nedenle, çok küçük yaşlarda yeşil kabuğundan sıyırılabilmiş biri olarak, hepimize kendimiz olabildiğimiz bir dn- ya diliyor ve bu yolda ihtiyaç duyanlara kendi hikyem üzerinden rehberlik etmek istiyorum.

İşte bu kitap bu nedenle avularınızda.

Keyifle okumanız dileğiyle...

DOğAN KİTAP
ÖRNEKTİR

1. Bölüm

Yolculuk fark etmekle başlar

Hiç kısa boylu bir zürafa gördünüz mü?

*Hayatımızın en büyük bölümü kötü iş yapmakla, büyük bir bölümü hiçbir iş yapmamakla, tüm yaşamımız da yapmamız gerekenden başkasını yapmakla geçiyor.
Seneca, Ahlak Mektupları*

Kendi hikâyemin kapılarını aralamadan önce, size kısa boylu zürafalardan bahsetmeliyim... Mutlaka bir zürafa görmüşsünüzdür değil mi? Yakından olmasa bile belgesellerde, kitaplarda, filmlerde ya da televizyonda... Şimdi bir an için onları gözümüzün önüne getirelim. Boyunlarını uzatıp yaprakları nasıl yediklerini mesela...

Darwin'in, doğal seleksiyonu anlatırken bahsettiği iki özellik vardır. Bunlardan biri, zamanla doğal seçme yoluyla yeni türler oluştuğu için, öbürlerinin gittikçe azalması ve sonunda tükenmesidir.¹ Mesela, ağaçların tepesindeki yapraklara ulaşamadıkları için kısa boylu zürafaların zaman içinde yok olmaları ve bu doğal seleksiyon nedeniyle, sadece uzun boylu zürafaların hayatta kalmaları... İşte bizim gördüklerimiz, o uzun boylu zürafalardır. Bense burada size, "bir kısa boylu zürafanın, ağaçların tepesindeki yapraklara uzanabilmesinin hikâyesi"ni anlatmak istiyorum.

Bugüne kadarki yolculuğum boyunca -14 yaşımdan bu yana- kısa boylu zürafaları yaşatarak da daha iyi bir dünyayı yaratabileceğimizi savundum hep. Tabii kendimden başlayarak! Bir sosyal

1. Charles Darwin, *Türlerin Kökeni*, Evrensel Basım Yayın, 2013.

sorumluluk projesiyle, insanın hem kendi hayatını idame ettirebilmesi hem de bunun üzerinden bir başarı ve kariyer planı yapabilmesi mümkün olabilir miydi? Dünyanın pek çok ülkesinde olduğu gibi, benim yetiştiğim çevrelerde de örnekleri görülen bir şey değildi bu. Nedeni de çok anlaşılır aslında: Üniversiteye gelene kadar herkes bizi akademik kimliğimiz üstünden değerlendirip alkışlıyor. Matematik gibi sayısal derslerinizden iyi sonuçlar alıyorsanız, çalışkan sayılıyorsunuz. Ama sözel derslerde daha iyiyerseniz, başarınızın övülmesindenense “Bizim çocuk daha sosyal, onun matematikle, fizikle pek alakası yok” gibi sözler duyuyorsunuz. Bu durum, üniversiteye giriş sınavında da çok ciddi bir eleme metodu bu arada. Hem de başarıyı ölçen değil, öğrenciyi ve yeteneği oldukça körelten bir eleme. Ancak üniversiteye geldiğimiz zaman da bize bambaşka bir mükemmel kimlikten bahsediyorlar. Neyle ilgilendiğimizden mesela... Spor yapıyor muyuz? Kültürel aktivitelere katılıyor muyuz? Önce bunlar soruluyor... Hobilerimizin neler olduğu merak ediliyor... Yıllar boyunca tek hedefimiz iyi bir liseyi kazanmak, iyi bir liseyi kazandıktan sonra da toplumsal olarak başarılı kabul edilen iyi bir üniversiteye giriş yapmak değil miydi? Ve tabii ki iyi bir bölüme! 12 yıl böyle büyüyoruz. Son çeyrekte, üniversite okuduğumuz süreçte ise bize diğer özelliklerimizin de yani kendimizi başka alanlarda var etmenin de önemli olduğu öğretilmeye çalışılıyor. “Öyle mi?” diyor ve bu kez de iş başvurusuna kadar kendimizi o alanlarda geliştirmeye çalışıyoruz.

Evet, sosyallik bizde üniversitede başlıyor. Mesela, üniversite birinci sınıfta hemen herkes çok sayıda kulübe aynı anda üye oluyor. Rahatlama, kendimizi tanıma ve kariyer dediğimiz yolculukta neyi sevdiğimizi anlama aşamalarımız çoğunlukla üniversitede gerçekleşiyor. Tabii kendi istediğimizden daha çok iş dünyasından beklenenlere kulak verirse, keşif aşamasını burada da ıskalayabiliyoruz. Yani tam da Darwin’in anlattıklarına geliyoruz. Uzun boylu zürafa olmak için kendi yeteneklerimizden, kendi özelliklerimizden vazgeçip o standardı yakalamaya çalışıyoruz. Eğer kısa boylu bir zürafaysak, standardı yakalama yarışında yeteneklerimiz kö-

reliyor. Ve yine ne gariptir ki aynı zamanda standart zürafalardan farklı olmaya da çalışıyoruz. O farklılıkları, kendi özelliklerimizde olmayan kalıpların içinde arayarak...

Toplumlar olarak böyle böyle kaybediyoruz kısa boylu zürafaları. Oysa çocuk yaşta yeteneklerini keşfedebilen, o yeteneklerle kendine bir yaşam kurabilen ve yaptığı işi seven, ilgi alanlarını uyanık tutabilen bireyler hepimize ne kadar da iyi gelirdi değil mi?

Peki, aslında formül en başından beri çok açık değil mi? Kısa boylu zürafaları (yani bu hikâyede akademik anlamda çok başarılı olmayanları) yapabildikleriyle kabul etmek, alkışlamak ve desteklemek gerekiyor. Onları daha başarılı oldukları alanlara yönlendirerek daha iyi bir dünya mümkün olabilir. Ağaçların tepesindeki yaprakları onlarla paylaşmak, kendilerini göstermeleri, kendi özellikleriyle var olabilmeleri için alan açmak o kadar kıymetli ki. Uzun boylu zürafaların (akademik anlamda başarılı olup toplumsal başarı kalıplarını takip edenlerin), ağaçların tepesindeki yaprakları kısa boylularla paylaşması; kısa boylu zürafaların da kendi yetkinliklerini uzunlarla paylaşması gerekir. Özetle bir yarış ekosistemi yerine, çocuklar, gençler ve yetişkinler arasında bir paylaşım ekosistemi yaratılmasından bahsediyorum. Buna gerçekten inanıyor ve yaşadıkça deneyimliyorum: yeterince desteklenir ve kendilerine, yapabileceklerine inanırlarsa, kısa boylu zürafalar da hayatta var olabilir ve hayallerini gerçekleştirebilirler.

Hikâyenin temeli işte buradan geliyor... Kısa boylu bir zürafa olarak yaşamaya çalışan ben, boyumdan büyük işlere girerek "Yaşasın kısa boylu zürafalar!" diye çılgınlık attığım çalışmalarımın temelini oluşturan çocukluk günlerime götüreceğim şimdi sizi...

Bir çocuğun en çok zevk aldığı şey: Keşfetmek

*“Ben kimim?” sorusunun yanıtı, sizin kimlerle olduğunuzla da ilintili.
Selçuk Şirin, Yetişin Gençler*

Doğmadan sorsalardı, kesinlikle yine aynı şehirde yaşamayı seçerdim. Boğaz’ı, kalabalığı, çeşitliliği ve kargaşasıyla seviyorum bu şehri. İstanbul’da mahalle kültürünün hâlâ devam ettiği, sabah okula giderken bakkal amcadan başlayarak herkese, “Günaydın, nasılsınız?” diyerek güne başlanan bir semtte, Üsküdar’da, 15 Kasım 1993’te doğdum. Apartmanın alt katında bir bakkal vardı, yuvaya giderken sandviçimi ve çikolatalı sütümü her sabah oradan alırdım. İki yan apartmanda babaannemler yaşardı. Bütün yakın çevremiz aynı mahalledeydi; ben de o mahallede, o kültürle büyüdüm.

Annemle babam çalışan insanlardı. İkisi de tüm gün işyerinde olurlardı. Anaokulum yaz tatiline girdiği zaman annemle işe giderdim. Aynı zamanda, lise son sınıfa kadar hep okuldan çıkıp annemin yanında alırdım soluğu. Eve birlikte dönerdik. “Çalışıyor olmak”, ufak yaşlardan itibaren kodlandı bir şekilde bende. Tabii bunda, ailedeki kadınların çalışkanlığının da payı vardı. Hep bir “çalışan kadın” figürü vardı hayatımda. Babam ve iki dedem de eşlerini destekliyorlardı. Bu konuda bir çatışma yaşamamış olmamın, bana daha yolun başında müthiş bir özgüven ve cesaret verdiğini, bugünden bakınca çok net görebiliyorum. Bizde en iyi yemeği de-

dem yapardı mesela. Dünya genelinde aşçı ve şeflerin büyük bir çoğunluğu erkek olduğu halde, evde erkeklerin yemek yapması hâlâ garip karşılanabiliyor bildiğiniz gibi. Ya da alışılmış kalıplara bağlı kalarak, erkekler bu rolü üstlerine almak istemeyebiliyor. Oysa dedemin lezzetli yemekleriyle birlikte, bu bizim için oldukça normaldi. Sadece yemek de değildi konu, evde genel olarak bir görev dağılımı, iş paylaşımı vardı. Eşlerin birbirlerine yardım etmeleri, çocukların bu işlere dahil edilmesi, bugün daha bilinçli bir şekilde yapılmaya başlanmış olsa da o dönemde henüz yaygınlaşmamıştı aslında.

Annem ve babam hafta içi işte oldukları için hafta sonu mutlaka hep birlikte ya da en azından biriyle bir sosyal aktivitemiz olurdu. Yeni çıkan filmlerden mutlaka haberdar olur, tiyatroya, müzeye giderdik...

Hatırladığım kadarıyla hareketliydim ve hep girişken bir çocuktum. Bu kadar hareketli olmama ve mahalle kültürüyle büyümeme rağmen, çocukluğumun sokaklarda geçtiğini de söyleyemem. Babaannem hep evdeydi, ev işleriyle meşgul olurdu ve daha korumacıydı. Annem ve babamdan sonra en fazla zamanı babaannem ve dedemle geçirirdim. Onlarla birlikteyken bana hissettirilen sevginin ve sıcaklığın bambaşka bir şey olduğunu hatırlıyorum, dün gibi aklımda bu hisler. Bu özel sevginin ve koruyuculuğun ardında tek torun olmamın etkisi de vardı tabii. Fakat ev ortamında da pek çok deneyim kazandım, ömür boyu cebimde taşıyacağım anılar, ilk onların yanında filizlendi.

Sosyal ortamlarda bulunduğum zamanlardaysa, gidip birileriyle konuşur, onlarla arkadaşlık kurar ve oyunlar oynardım. Benim için, "İlerde lider olur" derler miydi, onu çevreme sormak lazım ama duyarlılığım ve sosyalliğimden yola çıkarak, insanlarla birlikte ve onlara temas ederek bir iş yapacağım hep öngörülmüştü. Duyarlılık bence hem öğretilebilir hem de biraz içten gelen bir şey. İnsanların, içinden geçen ilgi alanını bulduktan sonra, bu dünyada düzeltmeyecekleri şey yok diye düşünüyorum. Ama bunun bir ön koşulu var: Her açıdan sağlıklı bir çocukluk geçirmek. Çocukluğumuzda birçok kişilik özelliği benliğimize kodlanmaya başlıyor.

Bu kod doğru işlenirse “mutlu” bireyler ve vatandaşların olduğu bir toplum inşa etmiş oluyoruz. Bu anlamda hep şanslıydım. Doya doya yaşadığım bir çocukluk dönemim oldu. Pek çok şey öğrenebildiğim, deneyebildiğim, yanılabilirdiğim ve deneyip yanıldığım için yargılanmadığım bir keşif alanım vardı. Bu keşifler etrafımdaki yetişkinler tarafından da ilgiyle takip edilir ve bir şekilde bana hissettirilirdi. Belki de çocukluğumu bu kadar derin ve özgür yaşadığım için, insanların “çocuk” baktığı yaşta kendi fikirlerim ortaya çıktı. Bunlar “çocukluk” deyip geçilemeyecek dönemler bence. Çünkü eğer o dönemi yaşayamasaydım, belki de yaratıcı bir fikre sahip olsam bile onu dikkate almayacaktım. Doğan Cüceloğlu, “Çocuk, aklının özgürlüğüne saygı duyulan bir ortamda büyüyorsa, sorgulamaktan hiç vazgeçmez; sürekli sormaya, sorunu didiklemeye devam eder. Ve daha da önemlisi sorup didiklemeden, araştırmaktan, keşfetmekten zevk alır. Keşfetmek, bir çocuğun en çok zevk aldığı şeydir” diye açıklamıştı bunu bir kitabında.²

Ne mutlu ki bir çocuğun en sağlam kanatları olan, güvenin ve sevginin en güzel şekilde aşılandığı bir aile ortamında geçti çocukluğum. Bütün ailemin iç içe olduğu çocukluk günlerinde, evde bir kardeş arzusu duyduğumu, kendime bir oyun arkadaşı aradığımı hiç hatırlamıyorum. Ancak paylaşmayı çok seven bir çocuktum. Herhalde onun da yansısıyla, içimdeki paylaşma duygusu ergenlikten sonra bir anda patladı. Birikmiş bir şeyler vardı belli ki. Sessiz ve sakin bir çocukluk geçirmiş olmamın, giderek kalabalık işlerle uğraşmamı tetiklediğini düşünüyorum. Sanki bir ağaçmışım da yapraklarım çıkmış, meyveler vermiş ama ben onları çok geç fark etmişim gibi. Gövdemi yalnızlığımın gücüyle kuvvetlendirdim, bu yüzden yaprağım da meyvem de hiç bitmez gibime geliyor... Benim kardeşim artık çoğalmak, üretmek ve paylaşmak oldu. Bunlar dünyadaki tüm zorluklara karşı en büyük kazanımlarım...

2. Doğan Cüceloğlu, *Geliştiren Anne Baba*, Remzi Kitabevi, 2016.

“Aslında değişirme g¼c¼ hepimizin içinde var. Ben bunu 14 yaşımda fark ettim... Ah o farkındalık anı... İnsanı uyutmaz, uyandırmaz, yemek yedirmez. Bu y¼zden de farkındalık insanları çoğu zaman rahatsız eder. İnsanlar onun ¼zerini toprakla ¼rterler...”

Sosyal Ben Vakfı Kurucusu Ece ifti, okuyucuları “kendi hik¼yelerinin kahramanı” olabilecekleri bir yolculuğa davet ediyor.

Farkındalıkla başlayan bir yolculuğa...

Kimler mi davetli bu yolculuğa?

- Var olduğu yerde mutlu olmayanlar,
- Kendini keşfetmesini engelleyen o sert kabuktan sıyrılmak isteyenler,
- Kendi sesini dinlemeyi unutanlar ya da...
- Bu zamana kadar kendi sesini hiç dinlememiş olanlar,
- Genel geçer “başarı” fakt¼rleriyle değerlendirilmekten yorulanlar,
- Hangi yola gideceğine karar veremeyenler,
- Kendini nasıl alkışlayacağını bilmeyenler,
- Ve hayallerinin peşinde koşmak için minik bir ilham arayanlar...

